ECLI:LV:AT:2026:0326.A420225222.31.L

Lieta Nr. A420225222, SKA-149/2026

Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS

Rīgā 2026.gada 26.martā

[1] Senātā saņemta SIA „Teledistribution Baltic” (turpmāk – pieteicēja) kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 29.janvāra spriedumu, ar kuru noraidīts pieteikums par Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes (turpmāk – padome) 2022.gada 6.jūnija lēmuma Nr. 253/1-2 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atzīšanu par prettiesisku daļā, ar kuru aizliegts izplatīt (tajā skaitā retranslēt) audiovizuālās programmas*Pro100tv*, *Kino24*, *Detskij telekanal Multimania* un *Pingvin LoLo* (turpmāk – strīdus programmas), un atlīdzinājuma noteikšanu.

Apgabaltiesa pievienojās pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un atzina, ka konkrētajā gadījumā ir konstatējami Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.^{5}panta pirmajā daļā paredzētie apstākļi – strīdus programmu jurisdikcijas valsts pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija Krievija, kura vērsusies pret citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību.

[2] Senatoru kolēģija secina, ka apgabaltiesa ir pareizi konstatējusi Latvijas nacionālās drošības apdraudējumu un lietas izspriešanā ņēmusi vērā pastāvošo ģeopolitisko kontekstu, ko rada Krievijas uzsāktais karš Ukrainā. Atbilstoši tam pārsūdzētajā spriedumā lietas apstākļi vērtēti un pārsūdzētais lēmums pārbaudīts nevis formāli, bet pēc būtības, objektīvi noskaidrojot radīto nacionālās drošības apdraudējumu (sal. *Senāta 2024.gada 25.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-112/2024*, *ECLI:LV:AT:2024:1125.A420209922.7.S*, *10.punkts*). Pārsūdzētajā spriedumā Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.^{5}panta pirmā daļa ir iztulkota un piemērota atbilstoši tās mērķim un jēgai, un senatoru kolēģija nesaskata kļūdas lietas tiesisko un faktisko apstākļu vērtējumā, kas varētu būt novedušas pie nepareizas lietas izspriešanas.

Senāts ir atzinis – kasācijas sūdzībai jābūt tādai, lai pārbaudes priekšmets kasācijas instances tiesas ietvaros būtu objektīvi uztverams (*Senāta 2021.gada 5.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-99/2021*, *ECLI:LV:AT:2021:0205.A420325715.10.L*, *4.punkts*). No kasatora būtu sagaidāmi konkrēti un pārbaudāmi argumenti, kas liecina par apgabaltiesas rīcības nepareizību un ietekmi uz lietas iznākumu (*Senāta 2023.gada 28.septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-909/2023*, *ECLI:LV:AT:2023:0928.A420273421.14.L*, *3.punkts*). Pieteicējas subjektīva nepiekrišana pārsūdzētajam spriedumam un atsevišķu tiesas secinājumu apšaubīšana nenorāda uz pārsūdzētā sprieduma nepareizību. Tāpat senatoru kolēģija konstatē, ka pieteicēja, kasācijas sūdzībā jauktā secībā norādot kādus argumentus, kāpēc tās ieskatā pārsūdzētais spriedums ir prettiesisks, ne vienmēr ir

pamatojusi, uz kādu tiesas pieļautu kļūdu šis pieteicējas arguments norāda un kā šī iespējamā tiesas kļūda būtu varējusi novest pie lietas nepareizas izspriešanas.

[3] Kasācijas sūdzībā ir norādīts, ka apgabaltiesa nepareizi piemēroja Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.^{5}panta pirmo daļu un neņēma vērā šā likuma grozījumu anotāciju. Tiesa neesot pārbaudījusi, vai saņemtie naudas līdzekļi par strīdus programmu retranslāciju tika pārskaitīti uz Krieviju un vai šīs programmas satur Krievijas propagandu.

Senatoru kolēģija konstatē, ka tiesa ir izvērtējusi pieteicējas argumentus par saņemto naudas līdzekļu pārskaitīšanu uz Krieviju un iespējamo Krievijas propagandu un atzinusi, ka šiem apstākļiem lietā nav izšķirošas nozīmes (*pirmās instances tiesas sprieduma 17.punkts un pārsūdzētā sprieduma 6.punkts*). Senatoru kolēģija piekrīt šim tiesas vērtējumam. Lai gan 2022.gada 26.maija likuma „Grozījumi Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumā" anotācijā šie apstākļi ir minēti, skaidrojot likuma mērķi un nepieciešamību (*13.Saeimas likumprojekta Nr. 1487/Lp13 „Grozījumi Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumā" anotācijas I. sadaļas 1. un 2.punkts*), pieteicēja nepamatoti sašaurina Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.^{5}panta pirmās daļas piemērošanu tikai ar šo apstākļu esību. Senatoru kolēģija vērš uzmanību, ka naudas līdzekļu pārskaitīšana uz Krieviju un Krievijas propagandas esība nav paredzētas Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.^{5}panta pirmās daļas tekstā kā šīs tiesību normas tiesiskā sastāva pazīmes, kuras obligāti konstatējamas, lai varētu piemērot attiecīgo normu. Tāpat no likumprojekta anotācijas apsvērumiem nepārprotami izriet plašāks likumdevēja mērķis – piešķirt padomei efektīvus rīcības instrumentus, lai aizsargātu Latvijas informatīvo telpu un nacionālās drošības intereses apstākļos, kad Krievija īsteno agresīvu karu Ukrainā, reāli apdraudot reģiona drošību un starptautiski tiesisko kārtību.

Senatoru kolēģija secina, ka šis kasācijas sūdzības arguments nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu.

[4] Pieteicējas ieskatā tiesa nav ņēmusi vērā, ka saskaņā ar Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju (turpmāk – Televīzijas konvencija) 5.pantu konkrēto strīdus programmu raidošā dalībvalsts ir tā valsts, kurā atrodas raidorganizācijas galvenais birojs. Šajā gadījumā tā esot Latvija. Turklāt tiesai esot bijis jākonstatē, ka Televīzijas konvencijā noteiktajiem kritērijiem atbilst audiovizuālā programma, nevis masu informācijas līdzeklis vai elektroniskais plašsaziņas līdzeklis.

Senatoru kolēģija vērš uzmanību, ka Televīzijas konvencijas 5.panta 1. un 2.punkts kopsakarā noteic, ka šis pants definē raidošo dalībvalsti tieši Televīzijas konvencijas izpratnē, lai varētu noteikt, vai konkrētās raidošās dalībvalsts jurisdikcijā esošie programmu pakalpojumi atbilst Televīzijas konvencijas noteikumiem. Līdz ar to raidošās dalībvalsts jēdzienam ir nozīme, piemērojot Televīzijas konvenciju. Savukārt, piemērojot Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumu, elektroniskā plašsaziņas līdzekļa jurisdikcija ir nosakāma saskaņā ar šā likuma 3.pantu. Pieteicēja nav pamatojusi, kāpēc konkrētajā lietā būtu nepieciešams piemērot Televīzijas konvenciju un attiecīgi atbilstoši tai noteikt raidošo dalībvalsti. Pieteicēja arī nav pamatojusi, kādi Televīzijas konvencijā ietverti kritēriji nav ievēroti un kā tas ietekmējis lietas iznākumu.

Līdz ar to šie kasācijas sūdzības argumenti nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma pareizību.

[5] Pēc pieteicējas domām, apgabaltiesa ir nepareizi secinājusi, ka pieteicēja nepaziņoja padomei par elektroniskā plašsaziņas līdzekļa jurisdikciju, kā arī nav ņēmusi vērā, ka strīdus programmas tiek veidotas Latvijā un tās ir reģistrētas Latvijā kā masu informācijas līdzekļi. Tiesa neesot vērtējusi pieteicējas vēstuli padomei, kura tikusi nosūtīta 2022.gadā, trīs nedēļas pirms pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas, jo spriedumā šis pierādījums neesot pieminēts. Tāpat tiesa neesot vērtējusi 2019.gada 27.augusta un 2019.gada 16.septembra elektronisko saraksti starp pieteicējas prokūristu /Persona A/ un padomi, kā arī citus pierādījumus.

Senatoru kolēģija konstatē, ka šie kasācijas sūdzības argumenti ir vērsti uz lietas faktisko apstākļu un lietā esošo pierādījumu pārvērtēšanu, kas neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē. Senatoru kolēģija nesaskata acīmredzamas kļūdas apgabaltiesas veiktajā lietas faktisko apstākļu un pierādījumu vērtējumā (tostarp rajona tiesas sprieduma motivācijā, kurai pievienojusies apgabaltiesa), un pieteicējas subjektīva nepiekrišana šim vērtējumam nav pamats ierosināt kasācijas tiesvedību. Fakts, ka pārsūdzētajā spriedumā nav pieminēts katrs pierādījums lietā, nenozīmē, ka tiesa šos pierādījumus nav izvērtējusi. Pieteicēja kasācijas sūdzībā arī nav norādījusi, kā lietas iznākumu ietekmē tas, vai strīdus programmas ir reģistrētas Latvijā kā masu informācijas līdzekļi.

Līdz ar to šie kasācijas sūdzības argumenti nav pamats ierosināt kasācijas tiesvedību.

[6] Pieteicēja uzskata, ka tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 301.panta pirmo daļu, jo nav ņēmusi vērā, ka pieteicējas lūgtā nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma pamats ir nepatiesas informācijas, kura bija ietverta pārsūdzētajā lēmumā, izplatīšana, nevis pats pārsūdzētais lēmums.

Senatoru kolēģija noraida šo argumentu. Pieteicēja, lūdzot nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu par pārsūdzētajā lēmumā ietvertu nepatiesu un maldinošu informāciju, būtībā apšaubīja pārsūdzētajā lēmumā veikto faktu konstatāciju (*lietas 3.sējuma 29.–36.lapa*). Tiesa šos apstākļus ir izvērtējusi, kā arī ir izvērtējusi pieteicējas prasījumu par nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu.

[7] Kasācijas sūdzībā ir norādīts, ka tiesa neesot izskatījusi pieteicējas iesniegumu par pārsūdzētā lēmuma viltošanu.

Senatoru kolēģija vērš uzmanību, ka Administratīvā procesa likuma 236.pants paredz administratīvā procesa dalībnieku tiesības iesniegt motivētu iesniegumu par rakstveida pierādījuma viltojumu. Savukārt attiecībā uz pārsūdzēto lēmumu šāda kārtība nav paredzēta. Tiesa pamatoti konstatēja, ka minētais pieteicējas iesniegums patiesībā satur argumentus par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanā pieļautiem procesuāliem pārkāpumiem, un atbilstoši tos izvērtēja (*pārsūdzētā sprieduma 3.5. un 6.punkts*).

Senatoru kolēģija secina, ka šis arguments ir noraidāms.

[8] Pieteicēja uzskata, ka tiesa pārsūdzētā sprieduma ievaddaļā nav norādījusi visas pirmās instances tiesā pieteiktās prasības un to pamatojumu, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 307.panta 2. un 3.punktu (*acīmredzami domāta otrā un trešā daļa*).

Senatoru kolēģija vērš uzmanību, ka informācija, kura ir norādāma apelācijas instances tiesas sprieduma ievaddaļā, izriet no Administratīvā procesa likuma 251.panta trešās daļas un 307.panta otrās daļas kopsakarā. Senatoru kolēģija konstatē, ka pārsūdzētā sprieduma ievaddaļā ir atbilstoši norādīts pieteikuma priekšmets un pieteicēja kasācijas sūdzībā nav minējusi konkrētas „prasības", kuras tiesa nepamatoti nebūtu norādījusi. Turklāt no iepriekš minētajām tiesību normām neizriet tiesas pienākums sprieduma ievaddaļā norādīt pieteikuma pamatojumu. Pieteicēja arī nav argumentējusi, kā šis apstāklis ietekmē lietas iznākumu.

Līdz ar to šis kasācijas sūdzības arguments ir noraidāms.

[9] Pieteicēja kasācijas sūdzībā ir norādījusi uz vairākiem apelācijas sūdzības argumentiem, uz kuriem apgabaltiesa neesot atbildējusi, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmo daļu (*acīmredzami domāta 301.panta pirmā daļa*).

Senatoru kolēģija konstatē, ka pārsūdzētajā spriedumā ir norādīts, ka apgabaltiesa ir izvērtējusi visus lietas dalībnieku izvirzītos argumentus, taču spriedumā ir sniegusi atbildes tikai uz lietā būtiskajiem argumentiem

(*pārsūdzētā sprieduma 13.punkts*). Šāda pieeja atbilst Satversmes tiesas, Eiropas Cilvēktiesību tiesas un Senāta judikatūrai (*Senāta 2020.gada 3.marta sprieduma lietā Nr. SKA-167/2020, ECLI:LV:AT:2020:0303.A420266916.4.S, 22.punkts*). Turklāt pieteicēja kasācijas sūdzībā nav pamatojusi, kā neatbildēšana uz šiem argumentiem varēja ietekmēt lietas rezultātu.

Senatoru kolēģija secina, ka šis kasācijas sūdzības arguments nav pamatots.

[10] Rezumējot minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka pieteicējas kasācijas sūdzībā norādītie apsvērumi nerada šaubas par apelācijas instances tiesas sprieduma tiesiskumu. Izskatāmajai lietai arī nav nozīmes judikatūras veidošanā. Tas ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar SIA „Teledistribution Baltic" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 29.janvāra spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senators J. Pleps Senatore L. Konošonoka Senatore R. Vīduša